

Odiseea Mesianică (III)

Flavius Laurian Duverna

Odiseea Mesianică (III)

Evocare Biblică

Partea III -a

Betleem

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că nu ești prea mic
între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din
tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a
cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până
în zilele veșniciei”. Mica 5, 2. „Căci un Copil ni s-a
născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui;
Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Domn
al pacii”. „El va face ca domnia Lui să crească, și o pace
fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și
împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și
neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face
râvna Domnului oștirilor”. Is. 9, 6-7.

.....

Trezindu-se din cugetare
Iată, Maria avu o tresărire!
Privind atentă-n depărtare
Se profila-n albastra zare
Soarele stând în asfințire.

Un soare de-aur și frumos
Își răspândea razele sale,
Peste colinele ce maiestos
Sub fluxul său cel luminos
Își impuneau tablou-n vale.

Era prea dulce, minunată,
Priveliștea, prinsă-n ront,
Care-ncânta ornamentată
În culori vii înveșmântată
Cu roșu aprins, la orizont.

De-o parte și de alta cercul
Părea în raze că-i cuprinde,

Atrăgându-i înspre centrul
Și-arătându-le c-au dreptul
La frumusețea ce se-ntinde,

Și-ncântă-a ochilpr privire
În licăriri dulci de curcubeu,
Ce saltă sufletu-n gândire
În ceasuri dulci de regăsire,
Către Acel Ce-I Dumnezeu,

Ce toate-a creat din iubire
Pentru o lume-n ascultare,
Completă prin desăvârșire
Și-n propria-i... neprihănire
Dup-a Sa sfântă asemănare.

Și care-atunci când a greșit
De Domnul n-a fost urgisită,
Ci prin har sfânt, i-a amintit
Ce-n Paradis, i-a consfințit,
Că-n Jertfă, va fi mântuită.

Dorința prin veacuri adusă
În cea mai sfântă mântuire,
Va fi-mplinită, cum e spusă
Deschizând salvării-o ușă -
De îngerul, și-a lui vorbire.

Și planuri sfinte, o mulțime
Făcea Maria-n mintea ei -
Lăsând-o în gândiri divine
Dar cu-nțelegeri depline -
Privind problema izbăvirei.

Voia mai repede s-ajungă
Cât ziua-încă mai stăruia,
Căci îi păruse calea lungă
Iar apăsările s-o strângă
Pe drumul pe care venea.

La Betleem, ea se-aștepta
Nașterea, să se petreacă,
Atunci când ziua s-o-nopta
Când tot tumultu-o înceta
Și la odihnă, au să treacă.

Se tot gândea de pe acum
Călătoria să-și sfârșească,

Cu grijile-i... venind duium
Căci obosită de lung drum
Ea spera să se-odihnească.

Lui Iosif, îi spuse-n șoapte
Despre semnul presimțirii,
Poate chiar în acea noapte
După-un drum așa departe
Sel va-mplini ceasul vestirii:

„Iată, sceptrul de domnire
Din Iuda, nu s-o îndepărta,
Căci un toiag de cârmuire
Spre-ai da deplina izbăvire
Prin Șilo (El) îl va cerceta!”

„De El vor asculta popoare
Cum de-alfel zice profeția,
Și dela mare, pân-la mare
Ne-având graniți și hotare
Va domni, Împărat Mesia.”

„Pân’ la margini de pământ
Va vesti pacea la neamuri;
Va birui, cu-al Său Cuvant,
Ca sol slujind alt Legământ
Fără armuri, și fără arcuri.”

Trudiți, călătoreau pe cale
Spre Betleemul mult dorit,
Și gândind mergeau agale
Ca în cetatea cea din vale
Să aibă un loc de-odihnit.

Și înșfârșit, când au ajuns
Din inimi ei s-au bucurat,
Văzând cetatea celui uns
Așa cum Domnul a răspuns
Lui Samuel, de-un Împărat.

Aici, la Betleem, el a venit
Să vadă pe-Mpăratu-ales,
De Domnul cel Nemărginit
Peste al Său popor... iubit
Și-n plănuiri, de neînțeleș.

Mare i-a mai fost mirarea
Când, din toți copiii lui Isai,

Domnul făcuse... alegerea
Și nimeni chiar nu-nțelegea,
De ce cel mic, cu păr bălai?

Și David a fost uns ca Rege
Peste poporul sfânt, Israel,
Semnul Său, de-a înțelege
Pe ce constatări se merge
Că-n planuri, hotărăște El.

Astfel, mica cetate Betleem,
A devenit un loc de seamă,
Ce inspira un gând suprem
Prin amintiri, care te chem
De-nțelepciune și de teamă.

Treziri de prevestire sfântă
Pe amândoi, îi cuprindeau,
Căci în dorința neînfrântă
Din inimi care se frământă,
Iat' că-mplinirea, așteptau.

Și vremea fiind pe înserate
Multe griji aveau în minte,
Străini în locuri neumbrate
Și-n întunericul din noapte
Ce au să facă mai-nainte?

Trudiți fiind, ei mult doreau
O găzduire pentru noapte,
Și toți cei întrebați spuneau
Prin voci seci, că loc nu au
Răspunzând abia-n șoapte.

Cetatea toată-au străbatut
Dela un capăt, l-altul, iară,
Și loc de-odihnă n-au putut
Cum după drum ei ar fi vrut
Să afle, pentru acea seară.

Nici hanul cel de poposire
N-a mai avut loc pentru ei,
De a-i primi spre odihnire
Pân-la a zilei... strălucire
Pe-acești călători Galilei!

Într-un târziu, către ieșire
Tot întrebând, pe șoptite,

S-au pomenit la o clădire,
C-o veche, şubredă zidire
Un staul sărac pentru vite.

Era, așa dar, singurul loc
După prea multa căutare,
Ce s-a găsit, ca un mijloc
Prea bun, c-au avut noroc
De găzduire-n criza mare.

Când porțile și le-a deschis
Pentru-ai primi pe călători,
Nimic ei n-au avut de zis -
Credeau că e un dulce vis,
Când se-mplinește uneori.

În staul, era liniște și bine,
Pe jos un așternut de paie,
Și-o luminiță,... în raze line
În sclipiri dulci,... cristaline
Îl transforma într-o odaie.

Târziu, au poposit drumeții
Și-acolo-n staul S-a născut
Domnul Isus, Prințul Vieții,
Luceafăr Sfânt al dimineții
Prin care toate s-au făcut.

Care din ceruri preaînalte
S-a pogorât și S-a-ntrupat,
Ca prin har omul să-l salte
Către-alte lumi nevinovate
Către-Universul cel curat.

Astfel prin planul mântuirii
Dragostea Sfântă, a decis,
Să îmbrace haina... umilirii
Purtând păcatul omenirii -
În profeții cum a fost scris.

Să lase slava Lui cerească
Și scaunul Său de domnie,
Pentru-o ființă omenească,
În staul umil... să se nască
Și să se-accepte-n sărăcie.

Să pătimească, în umilire
Pentru imensul greu păcat,

Cel ce-a dus la despărțire
În lupta sa spre preamărire
Din Universul scump creat.

În rostul Marii Înțelepciuni
S-aducă astfel la împlinire,
Marea minune, din minuni,
Cu oameni noi și iarăși buni
În planul sfânt de mântuire.

Și-astfel taina cea ascunsă
Din veacuri veșnice ținută,
În tot misterul, nepătrunsă
Când ziua ei a fost ajunsă,
La Betleem, fu cunoscută!

Pruncul în iesle, L-a culcat,
Maria! Și ca mamă grijulie,
După ce-n scutece-nfășat
Ea peste El... a privegheat
Ca nu cumva, frig să Îi fie.

Dar vitele, cu-a lor suflare
Staulu-ntreg, l-au încălzit,
Și sub privirea veghetoare
A mamei în dragostea mare
Căldură noaptea, au dăruit.

Flavius Laurian Duverna

Va urma, partea a IV -a